

Problemet er jo, at udvidelsen, sådan som den planlægges nu, rent faktisk vil medføre, at vi igen får et delt Europa. For når man kigger på den analyse, der er udarbejdet om de enkelte landes positioner, er der vel nok i princippet tilslutning til udvidelsen, men de fleste lande har forskellige forbehold. Nogle forbehold handler i realiteten om penge; andre forbehold handler om andre ting. Men det korte af det lange er, at det er helt usandsynligt, at andre lande end Tjekkioslovakiet, undskyld, Tjekkiet – netop ikke Slovakiet, men kun Tjekkiet – og Polen vil kunne optages inden for en overskuelig fremtid. Det er realiteterne.

Vi ved jo, at Slovakiet har alvorlige problemer med demokratiet, og der er ikke udsigt til, at det land bliver optaget. Vi ved, at der er store mindretalsproblemer i Baltikum, som er uløste. Og vi ved, at der stilles så hårdhændede krav fra EU's side til de østeuropæiske landes økonomiske tilpasning og underlægning under Unionen, at der ikke er udsigt til, at lande som Ungarn og Slovakiet vil kunne foretage en sådan tilpasning på de betingelser, som man fastsætter fra Unionens side.

Derfor er det urealistisk, at det inden for overskuelig tid bliver andre lande end Tjekkiet og Polen, og det betyder, at vi får en ny deling af Europa langs med Polens og Tjekkiet's østgrænse. Det gamle Tjekkioslovakiet vil faktisk blive delt over. Og når det ses i sammenhæng med sikkerhedspolitikken, integration af Vestunionen i EU og den samtidige udvidelse af NATO, så får vi altså en situation, som ikke kan undgå at føre til en russisk reaktion.

Vi har allerede set, hvordan Rusland er begyndt at opbygge sit svar på Den Vesteuropæiske Union, nemlig et nyt imperium i øst, en samarbejdsaftale med Hviderusland og klare markeringer af, at man ønsker at skabe en union af samme art og selvfølgelig også en union, som har en sikkerhedspolitisk dimension ligesom i Vesten.

Derfor er det grundlæggende også et farligt projekt, man har bevæget sig ind i med hensyn til udvidelsen. Det lyder fint, men det dækker over den kendsgerning, at vi igen deler Europa. I virkeligheden er den allerstørste bekymring, vi i Enhedslisten har med hensyn til udviklingen i det næste årti, at man falder tilbage til tidligere tiders tilstand.

Vi har set, hvordan man i EU vil have en fælles rustningsindustri – kommissær Bangemanns plan. Man taler nu om, at rustningsindustrien

skal udvikles, og man bruger oceaner af tid på at diskutere militære løsninger på problemerne i Vestunionen, på selve regeringskonferencen og i NATO.

Det er det, der er vores frygt, og derfor går vi ind for en helt anden model, hvor alle de europæiske lande kan være med: en model, som kan udfolde sig i sådanne organer som Europarådet og OSCE, steder, hvor landene på mellemstatslig basis kan samarbejde, og hvor de ikke er udelukkede, således som de bliver det fra Unionen.

Det er dér, den egentlige diskussion om fremtiden ligger, og derfor er vi i Enhedslisten bange for, at unionsmagten som resultat af regeringskonferencen bliver yderligere opbygget, således at vi får det, som jeg tidligere under debatten har kaldt Fort Europa.

Og den unionsopbygning vil også ramme os her i Danmark, for vi vil se, at det, som vi har oplevet i de senere år: at lovgivningen flyttes væk fra dette Folketing og over til embedsmændene i Bruxelles, kun vil forværres, efterhånden som området med flertalsafgørelser udvides, og så vidt jeg har forstået, er det det, man vil tage fat på på et ministermøde den 13. i denne måned, hvor vi nærmer os sandhedens time for den danske regering, for dér skal man nemlig til at diskutere stemmевægte, magtfordelingen i Unionen og de institutionelle ting, og dér vil det vise sig, at Danmark takket være den forhandlingslinje, regeringen har ført, står i en isoleret mindretalsposition, og derfor kommer det også til at gå ud over os, og vi kommer til at mærke det på vores krop her i Danmark i form af endnu mere regeringer fra Unionen, end der er i forvejen.

Så sagde hr. Peter Duetoft på et eller andet tidspunkt under debatten, at man jo ikke kan lave den danske forhandlingslinje om, efter at der er gået 3 måneder. Nu har man vedtaget den i december, og så bliver man nødt til at køre linen ud, kunne man forstå på hr. Duetoft – også selv om man i mellemtiden måske har analyseret situationen og fundet ud af, at den er rivende gal.

Jeg forstår ikke helt hr. Duetofts synspunkt, hvis man efter tre måneder kan konstatere, at man er på vej til at stå i en isoleret og afmægtig forhandlingsposition.

Som Enhedslisten i øvrigt sagde til regeringen i efteråret: Hvis I fortsætter ad den linje, så bringer I Danmark i den elendigst tænkelige forhandlingsposition! Og det er nøjagtigt det, der er